

vi fik alt for mange gæstearbejdere til Danmark, fordi de ville bruge eller misbruge vores sociale tryghed. Jamen det er jo heller ikke tilfældet. Hvis man prøver at kigge på tallene, kan man se, at det har holdt sig på et nogenlunde stabilt niveau, hvad angår sydeuropæiske gæstearbejders ophold i Danmark eller for den sags skyld indvandrerne.

Hvis vi tager mange af de andre påstande – påstand for påstand, område for område – så viser de, at dette land, Danmark, har haft gavn af samarbejdet med De Europæiske Fællesskaber i de 25 år. Og det synes jeg man skulle starte med at konstatere, i stedet for at starte med at pådutte befolkningen alle mulige myter og skrækkampagner, som ikke har nogen virkelighed i sig.

Danmark hører til i det europæiske samarbejde; det er bedst for Danmark, og det er bedst for den danske befolkning. Vi skal ikke placere os i samme kategori som Island. Det er ikke nogen kritik af Island, for Island har et andet behov. Vi har et klart entydigt behov, der peger i retning af et europæisk-nordisk-internationalt samarbejde.

Jeg synes, fru Elisabeth Arnold formulerede det så smukt, da hun sagde, at vi vil ikke have det gamle Europa igen. Vi vil ikke have et opdelt Europa. Vi har sagt definitivt farvel til et Europa med atomvåbenraketter på begge sider af jerntæppet og dermed farvel til økonomien og de mange penge, som vi brugte til den form for isenkram.

Vi siger goddag til et Europa, hvor der er fred, hvor der er respekt for menneskerettigheder, som også udenrigsministeren sagde det, og hvor der er et fornuftigt økonomisk samarbejde, der også giver bedre beskæftigelse.

Jeg nægter simpelt hen at tro på, at der her i Folketinget skulle være et flertal imod, at vi også samarbejder landene imellem til gavn for beskæftigelsen. Hvem kan med rette i dag påstå, at der er nogen som helst fornuft i at lade vores overvejelser om, hvordan vi får flere arbejdspladser i gang i Danmark, standse ved grænsen, når enhver ved, at det internationale og europæiske renteniveau påvirker os, og når enhver ved, at det, der sker i Tyskland, i Frankrig, i Italien, i England, i Sverige og i Finland, naturligvis har stor indflydelse på vores eksport og på vores muligheder for at få bedre beskæftigelse?

Jeg vil sætte det på spidsen og sige: Hvis vi vidste det, vi ved i dag, hvis vi havde været i stand til at nå dertil i vores samarbejde i 1974,

som vi muligvis vil være i stand til om ganske få måneder, er jeg ikke sikker på, at oliekrisen havde ramt os så hårdt og så længe, som den faktisk gjorde i 1974 og igen i 1978-79.

Jeg taler ikke om, at vi skal skabe mirakler i Europa, langtfra. Der er masser af problemer i det europæiske samarbejde; hælen skal sættes i, og der skal siges nej og stop, når det skal til, men der skal også holdes fast i vores visioner.

Min pointe er, at hvis vi havde været meget bedre til i 1974 og i 1979 at samarbejde om vores økonomi, ladet være med at modarbejde hinanden med konkurrerende devalueringer, ladet være med at modarbejde hinanden med budgetopstramninger, som vi godt vidste ramte naboen, men havde gjort det modsatte og koordineret vores indsats i høj bevidsthed om, at vi gjorde det på samme tid, havde vi stået langt, langt bedre.

Udvidelsen er projekt nr. ét. Bedre økonomisk samarbejde er projekt nr. to. Man kan også sige, at vi prøver at lægge et menneskeligt politisk ansigt omkring en markedsøkonomi, der ellers ikke kender til den side af sagen. Et miljøsam arbejde, der fortsat skal have ambitioner om at være bedre, er vores tredje vej, og et ordentligt forbrugerpolitisk samarbejde, der kan fortælle forbrugerne, hvad det er for madvarer, de får – det har vi jo ikke kunnet tilstrækkelig tydeligt og entydigt før – hører også med. En effektiv indsats over for misbrug af statsstøtte, som vi som et lille land jo ikke kan konkurrere med, hører med i samarbejdet. Og et velfungerende indre marked, som gør, at danske virksomheder kan konkurrere på det, de er bedst til, hører ligeledes med til den europæiske vision.

Jeg synes, det er det, vi skal koncentrere kræfterne om; det er i hvert fald det, regeringen vil koncentrere kræfterne om, og regeringen vil også være meget bevidst om, at man som et lille land godt kan være med til at sætte dagsordenen. Regeringen er ikke så optaget af, hvad Frankrig og Tyskland nødvendigvis gerne vil, men er optaget af, at vi får et Europa, som vi kan identificere os med, et Europa, hvor vi kan finde gode allierede parter for at fremme det.

Jeg synes, at Venstre i sin liberale grundopfattelse – man kan sige, at der er i det mindste konsekvens i den – er alt for forelsket i et Europa, hvor markedskræfterne for alt i verden må have lov til at udfolde sig fuldt og helt uden noget særligt overordnet politisk ansvar.

Jeg synes, at man undervurderer Danmark, når man taler så intenst om, at nu skal Frankrig